

Když ti svatí králové do města Betléma přijeli, snadno sobě pomyslit můžeš, jaký to hluk mezi lidem povstal. Mladí i staří, hrubí i malí, chudý i bohatí spolu se sběhli a velice se divili netoliko těm králům, ale mnohem více té předivné hvězdě, která je vedla, což za tak veliký div a zázrak sobě pokládali, kterému podobného jakživí neviděli, neboť jsou se nejináč domnívali, než jako by ten ohnivý sloup viděli, který otce jejich někdy přes poušť vedl. Tu nebylo žádného, který by ty krále za svaté lidi nedržel, poněvadž Bůh tak očitý zázrak s níma působil. Protož také uctivě je přivítali, a kudykoliv jeli, všudy jim počestnost činili. Potom také brzy příčinu jejich příjezdu se dověděli, která tím více podivení jim způsobila, že totiž to u nich Spasitel světa měl narozen býti; neb když ta hvězda na konec města přišla, postavila se nad tou jeskyní, v které to rozmilé dítě přebývalo, paprškem tak silně na tu jeskyni svítila, jako by prstem to místo ukázati chtěla.

Nepochybně taky mnoho lidu z města Betléma i z okolních vesnic za těma králi běželo, chťice předzvědět, kam pojedou a kde toho Mesiáše naleznou. Když pak viděli, že před tím chlívem a tou jeskyní z svých koní dolu ssedají, nepochybně že vespolek k sobě řekli: I má-liž v tom místě král náš bydleti? I měl-li jest se Mesiáš náš v takovém smradlavém chlívě naroditi? Tot' by ovšem byl div nade všeckny dívy a my srdečně nad tím bysme se stydět museli, že jej v takovém smradlavém chlívě bydlet necháme. Ti králové po všem světě nás rozhlásí, že my Mesiáše našeho tak málo sobě vážíme. To jsou sobě měšťané betlémští mohli pomyslit a srdečně nad tím se stydět, že zdávna vinšovanému svému Mesiáši tak slabou čest prokázali, ale já se domnívám, že tak zatvrzení byli jako obyvatelé jeruzalemští a tím převelikým divem málo se obměkčit dali. Než co ti dobří králové sobě pomyslili, když tu hvězdu nad tím chlívem stát viděli? Nepochybně že pro veliký div jako u vytržení mysle byli, neb tomu věřit nemohli, aby v tom nejmizernějším a nejopovrhlejším místě celého města ten tak velikomocný Pán měl narozen býti. Pro veliký podivení jeden na druhého patřil, nevěda, co mají činiti, neb bez přestání tu hvězdu viděli a vždy se domnívali, že někam jinam přijdou. Když pak dokonce pohnouti se nechtěla, tu jeden z koně dolu vstoupil a bezpochyby do té jeskyně nahlídl, však kromě temnosti a dvou chudých a sprostných osob nic jiného tam neviděl. Potom zase ven z té jeskyně vyšel a ještě jednou na tu hvězdu se podíval, zdaž na nějaké místo se pohnula, neb za to měl, že ta hvězda bloudí, poněvadž v té jeskyni žádné královské ozdoby, krom samé chudoby nic jiného spatřiti nebylo. Snad též i ti druzí dva tam nahlídlí a rovně to, co ten první, uzřeli. Poněvadž pak ta hvězda čím déleji tím jasněji své papršky na tu jeskyni vypouštěla, tu naposledy vnuknutím božským osvícení byli, že to chudé děťátko, které v té jeskyni bylo, opravdový král a Mesiáš židovský byl.

Když pak ti svatí králové nad tou velikou ponížeností toho nového krále dosti se nadivili, od Ducha svatého osvícení byli, že to chudé děťátko v té jeskyni netoliko opravdový král židovský, nýbrž opravdový Mesiáš a světa Spasitel, též oprav-

dový Syn
svatému
téměř ne
lépeji mo
s sebou
chrámu b
třech kr
té jeskyn
z které sl
křesťane
ješ, neb r
i jej do sr
Co se
dítěti obě
dlo a třet
obětoval,
hrubě šp
špatné da
a to u vel
svým dvo
Ó přenejš
tu velikou
slavný a m
slal. Nepo
Bůh synu
jak jsi se v
se radoval
vala! Ó, ja
lův, kterou
že radostí
připomíná
važovat a
tvému rad
Když p
a pobožné
jakousi na
nevěděli.
hlavama a